



PETR ROMAN
ROZCHÁZENÍ

Petr Roman

ROZCHÁZENÍ

Věnováno ženě, jejíž cesta se klikatila tak dlouho vedle té mé, až se
s ní spojila.

Nikdy jsem toho nelitoval.

Prolog

Kdysi jsem četl jednu knihu. Tedy, abych nevypadal jako kulturní barbar, knih jsem samozřejmě přečetl mnohem více. Četl jsem rád už od dětství, hlavně vědecko-fantastickou literaturu. A taky detektivky.

Tahle kniha byla ovšem něčím jiným, povinná četba k maturitě. A tu jsem zrovna nevyhledával. Bylo to v první polovině zlatých osmdesátek, tudíž žádný internet, ze kterého bych si stáhl obsah a byl za vodou. Maximálně si ho, za mírný poplatek, opsat od spolužáků. U některých knih jsem to i udělal. Kdo taky ne?

Ale některé jsem přečetl. A jiné o mnoho let později. Tahle mě zaujala na první pohled. Za prvé díky své tloušťce – byla to vlastně docela krátká novela. Za druhé kvůli názvu. Jmenovala se Petr a Lucie.

Já se jmenuji Petr. O Lucii vám povím za chvíli.

Aby bylo jasno, považoval jsem tenkrát takové knihy za *obyčejnou romantickou*... ehm... *kravinu*. Protože já byl přeci ten *životem ošlehanej drsňák*, co kolem sebe hází cynické hlášky. Vtipné, samozřejmě.

Bylo mi něco přes devatenáct, jestli je to tedy omluva. To, že vlastně mám duši romantickou, jsem si uvědomil až mnohem později.

Knih mě zpočátku moc nezaujala, děj v pruválečné Paříži mi nepřipadal moc zajímavý, navíc ten květnatý slovník. Později mě ale

příběh strhl, a já prožíval každé setkání těch dvou mladých milenců, jako by bylo mé vlastní. A fandil jsem jim. A držel palce. I když jsem podvědomě tušil, že... Poslední odstavce jsem si musel přečíst několikrát, protože jsem je viděl nějak rozmazaně.

Naposledy jsem nad knihou brečel, když Baba Jaga nachytala Jeníčka s Mařenkou při loupeži perníku. Hrůzou. Teď to bylo smutkem.

Podívejte, já chápu, že k takovým velkým příběhům tenhle konec jaksi patří. Že bez něj by měly mnohem menší sílu. Že Romeo i Julie zemřít museli, jinak by se z té hry stala pouhá telenovela.

Přesto...

Říkal jsem už, že mám rád sci-fi? Protože já věřím, že kolem nás jsou další paralelní vesmíry a v některém z nich nějaký alternativní Romain Rolland nechá ten zatracený sloup padnout vedle, a v závěru jeho verze příběhu vítá Lucie se slzami v očích Petra při návratu z fronty. Možná zraněného, ale živého. Vesmír, ve kterém Ester přečká heydrichiádu v tom malém pokojíčku za krejčovskou dílnou a na konci války porodí Pavlovi jejich první dítě. Vesmír, kde k Romeovi dorazí posel včas a řekne mu, že Julie jen spí. Opravdu věřím, že takový vesmír existuje. Protože někde ti milenci šanci dostat prostě musí. Zaslouží si to.

Jako my všichni.

Kapitola první

Tu svou Lucii jsem prvně potkal, když mi bylo třináct. Vůbec mě nezajímala. Já ji ostatně ještě méně. Byla o dva roky starší a bydlela se svými rodiči a bratrem v rodinném domku na okraji nového sídliště tehdejší severočeské metropole, kam jsme se nedávno s našimi přestěhovali. Do jednoho z paneláků, které o mnoho let později nazve první český prezident *králíkárnami*. Stěhovali se do nich lidé z vesnic, padnuvších za oběť těžbě uhlí. A další – jako my – jejichž staré domy v centru města zase musely ustoupit reálněsocialistickým explozím budovatelského nadšení. Prostě náš starý dům zbourali a na jeho místě postavili řadu tenkrát moderních krabic. Tehdy mi to nevadilo, spíš naopak. Náhle jsme měli doma teplou vodu pouhým otočením kohoutku. Taky žádné tahání uhlí ze sklepa. A nejvíc se mi líbilo ježdění výtahem. Bydleli jsme v šestém patře.

Dnes se na to dívám už trochu jinak a závidím obyvatelům měst, ve kterých nedošlo k destrukci historických center, a kteří se mohou procházet uličkami mezi krásnými starými domy. Já se u nás při chůzi po hlavním náměstí kolem sebe raději ani moc nerozhlížím. Ono je to tedy i z bezpečnostních důvodů – hrbolaté kostky, kterými je náměstí momentálně vydlážděno, hrozí podvrknutím kotníku, takže je lepší se dívat při chůzi pod nohy, a ne po okolí. A to jakožto muž

nenosím boty na vysokém, úzkém podpatku. Pro ženy je zde chůze peklem. Někdy si říkám, že architekt, který toto vymyslel, musel ženy k smrti nenávidět. Možná ho matka v dětství týrala.

Škola, do které jsem po přestěhování nastoupil, byla stejně nová a stejně ošklivá, jako náš panelák. Všude spousta velkých oken, dlouhé chodby plné krémově bílých dveří, vedoucích do jednotlivých tříd. Rádoby moderní socialistická výzdoba. Nástěnky, vyzývající k oslavě všemožných budovatelských svátků. Bíle natřené zdi, vzbuzující spíše dojem nemocnice. Ve třídách lavice zářící novotou, do kterých ještě nikdo nevyryl hrotem kružítka žádná filozofická poselství typu *J miluje T a Kočí je prase a ABBA je nejlepší*, jako tomu bylo v mé staré škole v centru města.

Do jedné z těchto podivně neosobních lavic mě tehdy paní – v té době vlastně soudružka – učitelka posadila a já tak dostal příležitost k seznámení se svým novým spolužákem Pavlem. Četli jste někdy Foglarův komiks Rychlé šípy? Potom znáte Rychlonožku. A když znáte Rychlonožku, jako byste viděli Pavla. Někdy mi připadalo, že snad ten komiks byl namalován podle něj. Zrzavé vlasy mu neustále neučesaně trčely nad hlavou, ve které se líhl jeden pubertální nápad za druhým. Od začátku jsme si padli do noty a za pár dní z nás byli nejlepší kamarádi. Nejspíš proto, že měl stejný talent na provádění lumpáren, jako já. Hned druhý den jsme se poštuchovali ve frontě na oběd ve školní jídelně takovým způsobem, že prosedl zadkem okno. Vina byla samozřejmě na straně toho okna. Kdyby nebylo tak nízko, nestalo by se to. Když vzápětí přilétla vychovatelka jako čarodějnice na koštěti a z plna hrdla křičela, s naprostým klidem prohlásil, že *jenom*

zakopl a upadl. To se přeci může stát každému, ne? Ani slovo o tom, že jsem ho strčil já. Nakonec byla ráda, že se nepořezal a nemusí s ním někam na pohotovost.

Ten den se z nás stali pokrevní bratři, kamarádi na celý život. Vydrželo nám to dodnes. A svým způsobem se Pavel pro mě stal i jakýmsi *deus ex machina* mého života. Protože kdyby se naše cesty tenkrát neprotkly...

Začali jsme spolu chodit po škole ven, hráli s ostatními klukama fotbálek na sídlištním hřišti, ukázal mi nádherně tajemná zákoutí přilehlých lesů, které lemovaly sídliště i dobrodružné stezky mezi domky toho zbytku bývalé samostatné vesničky, ve které bydlel on.

Začali jsme se i vzájemně navštěvovat. Chodil si hrát k nám, a já zase k němu. Měl nějaké příbuzné kdesi v Kanadě a ti mu posílali k Vánocům, nebo k narozeninám jako dárek hračky, které se u nás jaksí nevyskytovaly. Plastové figurky indiánů a kovbojů, například. Naše vzájemné bitvy, simulované pomocí těchto figurek, byly velkolepé. Většinou jsme pak dostali vynadáno, že jsme příliš hluční.

Pavel nikdy ani slůvkem nenaznačil, že jeho hračky jsou lepší, než ty moje, i když to byla pravda. A s mým modelem tanku T-55, vyrobeným v tehdejší NDR, si hrál stejně zaujatě, jako já s jeho podstatně lepším modelem jakéhosi amerického vozidla na dálkové ovládání.

Ne, že bych si v nové škole nenašel i jiné kamarády. Taký nemohu říci, že jsme se s Pavlem nikdy nepohádali. Ale asi jsme v sobě navzájem našli sourozence, které jsme oba postrádali. Já byl jedináček. Pavel měl starší sestru. *Fuj.*

S tou jsem se seznámil hned při své první návštěvě u nich doma. A, jak u mě bývá zvykem, se mi na ni okamžitě podařilo udělat opravdový dojem. Když mě Pavel prováděl jejich domem, uviděl jsem na stole nějaký plakát z *Bravíčka* a chtěl si ho prohlédnout. Dodnes nechápu, jak se mi to podařilo, ale když jsem ho bral do ruky, skoro do půlky jsem ho roztrhl. Prostě šikula.

Na tom plakátu byl Chris Norman ze skupiny Smokie a – jak jsem se vzápětí dozvěděl – patřil Pavlově sestře. A ta zmíněného Chrise v té době milovala celou vahou svých patnácti let.

„Cos to udělal, ty *debile?!*“ ozvalo se za mnou vysokým, ječivým tónem ve chvíli, kdy jsem zkoumal, jestli bych mohl plakát nějak nenápadně slepit. Lekl jsem se tak, že mi vypadl z ruky.

„Já... to... slepím...“ vykoktal jsem ze sebe na tu rozlícenou holku, z jejíchž šílených očí na mě šlehaly nenávistné blesky. Měla také zrzavé vlasy, jen tmavší, než její bratr. Něco mezi mědí a medem od lesních včel. Barvu, za kterou dneska ženský utrácí balík u kadeřníka. Taky neměla samozřejmě ježka, vlasy jí splývaly snad do půlky zad. V opáleném obličejí byly vidět náznaky pih kolem malého nosíku zvaného *pršák*. Ten vyčníval mezi neuvěřitelně velkýma zelenýma očima. Pod bílým tričkem se jí rýsovala trošku menší prsa a z jedovatě zelených kraťasů jí trčely hnusně dlouhé hubené nohy. Vůbec se mi nelíbila.

„Kreténe!“ dodala pohrdavě, sebrala plakát ze země a odkráčela pryč.

„Ty vole, toš‘ ji dobře vytočil,“ ozval se Pavel. „Takhle nasranou jsem ji už dlouho neviděl!“

„Já jsem nechtěl...“

„Vykašli se na to, dobře jí tak. Ona s těma svejma plakátama nadělá...“ máchnul Pavel rukou.

„Jo, a pokud ti to nedošlo, představuju ti svou sestru Lucku. A mimochodem,“ dodal, „je *úplně blbá!*“

Naštěstí už byla z doslechu.

Tenkrát mě holky vůbec nezajímaly. Tedy... možná trochu. Občas jsem si je představoval, když jsem večer... no, však víte. Bylo mi třináct. Ale kamarádi pro mě byli důležitější. Asi tak milionkrát.

A Lucie mě nezajímala tuplem. Holka, ještě o tolik – o celé dva roky! – starší. Jenže mě to s tím plakátem tenkrát opravdu mrzelo. Myslete si, co chcete, ale já byl v jádru vždycky spíš dobrák, a nerad jsem někomu ubližoval. I když to nebylo úmyslně. A možná to bylo tím, že já jsem zase měl rád Abbu. A tajně jsem miloval tu blondatou Agnetu. A měl doma nad postelí zase její plakát.

Proto jsem se rozhodl svou vinu napravit. Snad měsíc jsem obcházel všechny kluky ve škole, až jsem opravdu sehnal nový plakát *Smokáči*. Byl jiný, než ten roztržený, ale Norman tam byl. A to se počítá, ne?

Další den jsem k nim zašel a zeptal se Pavla: „Je tady ségra?“

„No jo, je u sebe. Zase se šlechtí. Co jí chceš?“ zeptal se poněkud podezřavě.

„Něco jsem jí přinesl.“

Koukal na mě udiveně.

Zaklepal jsem na dveře jejího pokoje a po vyzvání *Co jeee?* jsem vstoupil.

Lucie seděla před zrcadlem a malovala se.

„Jsem ti něco přinesl. Víš, za ten roztrženej...“

Lucka se na plakát podívala, vzala si ho ode mě a lhostejně ho pohodila na postel.

„Tak dík.“

Byla opravdu milá.

Vypadl jsem z jejího pokoje a venku narazil na Pavla.

„Cos jí to dal?“ zajímal se.

„Novýho *Normena*. Za toho roztrženýho, víš?“

Pavel se začal šklebit.

„Ty seš fakt vůl. Ty nevíš, že teď je zabouchnutá do Bona Scotta? *Ejsídýsí* jí tady hulákaj celej den. Máma je z toho na palici.“

KasAmTýEnTý, AmDajnaaamajt... ozvalo se na potvrzení jeho slov z Lucčina pokoje. Pavel zkroutil oči vzhůru a předvedl hru na imaginární kytaru. Začali jsme se oba smát.

Jejich matce jsem se nedivil. A to ještě, chudák, netušila, co ten Scott vlastně zpívá. No, my vlastně tenkrát taky ne. Povinná ruština, víte?

Jak jsem měl o té změně Lucčinych priorit asi vědět? Můj nejlepší kamarád se mi o tom jaksi opomenul zmínit. Možná proto, že jsem ten plakát sháněl tajně. Vlastně jsem se za to před ním trochu styděl. Aby si náhodou nepomyslel, že jsem se do jeho praštěné sestry zabouchl. Ještě to tak!

O pár let později jsem se Lucie zeptal, jestli si na tuhle příhodu pamatuje.

„Jasně. Myslela jsem, že tě tenkrát uškrtním, když jsi mi ho roztrhl. Nebo že oběsím sebe. Byl úplně nový a já ho tehdy tak dlouho sháněla!“

„Ale když jsem ti přinesl ten náhradní, tak jsi ho ani nechtěla.“

„No jo, to už jsem milovala Bona. Jeden spolužák přinesl do školy kazetu a já si ji nahrála. A bylo to. To víš, prdlá patnáctka,“ řekla s úsměvem. „Ale vlastně mě docela mrzelo, jak jsem tě s ním odbyla. A pověsila jsem si ho, to víš, ne?“

To jsem opravdu věděl. Viděl jsem ho u ní později na zdi. Visel hned pod obřím plakátem AC/DC. Docela mě to potěšilo. Že ho nevyhodila. Stál mě dvě kapesné.

Tak proběhlo mé seznámení s Pavlovou sestrou.

Ten plakát ode mě visel Luce na zdi docela dlouho. Viděl jsem ho vždycky, když jsem procházel kolem jejího pokoje a měla otevřené dveře. Dovnitř jsem samozřejmě nechodil nikdy. Lucie většinou ležela na posteli, něco si četla, a na uších měla sluchátka. Její matka jí zakázala ty *hašišáky* pouštět nahlas. Fakt jim tak říkala. Asi kvůli těm dlouhým vlasům. Visel tam, i když AC/DC nahradil portrét Travolty a Olivie z Pomády, pak další hvězdy a hvězdičky, které zrovna letěly. Když jsem se s ní o tom později bavil, zeptal jsem se jí i na to.

„Když já tě viděla, jak se vždycky koukáš, jestli tam ještě je. A bylo mi líto ho vyhodit. Asi jsem ti chtěla udělat radost.“

Že by mi tedy Lucie chtěla udělat někdy radost, by mě tenkrát ani ve snu nenapadlo. Když jsme se občas potkali, sotva mi odpověděla na pozdrav. Vlastně se mnou mluvila stejně, jako se svým bratrem. To jest otráveně. Byla to už velká slečna a my jsme pro ni byli jen malí, otravní kluci. Jako kdyby měla bratry dva.

Pomalu jsme s Pavlem dospívali a puberta s námi mlátila čím dál víc. Naše dohady o tom, který jezdec Formule jedna je nejlepší a jestli pyramidy postavili mimozemšťané, přešly k rozhovorům na téma *naše spolužačky a jejich prsa*. Občas jsme se k nim – teda k těm spolužačkám – zezadu připlížili a za ta rašící prsa je chytli. Pak jsme rychle uhýbali před blížící se fackou. Někdy se nám to povedlo. A samozřejmě jsme své zážitky mezi sebou náležitě komentovali a porovnávali.

Puberťáci každým coulem.

A puberťačky.

Zjistil jsem totiž, že ty holky při tom sice ječí, ale ani moc neprotestují. Vlastně jim to nevadilo. Nikdy si na nás ani jedna nestěžovala. Ani doma, ani učitelkám. A navíc, já to slyšel na vlastní uši.

Jednou jsem zůstal trochu po škole, neprávem samozřejmě. Když jsem konečně odcházel, byly chodby už prázdné. Jen v jedné jsem za rohem slyšel dívčí hlasy. Asi byly taky po škole, i když u děvčat to nebylo tak časté, jako u nás kluků. Ani nevím proč, ale připlížil jsem se potichu k tomu rohu. Nejspíš jsem byl zvědavý, o čem si asi mohou

holky spolu povídat. My kluci si většinou povídáme o nich. No a – překvapivě – ony si povídaly o nás.

A nejenom, že si povídaly o nás. Povídaly si o tom, která se stala vícekrát obětí našeho *obtěžování*. Doslova se navzájem chlubily. No věřili byste tomu? Bylo to skoro jako na sjezdu rybářů navzájem se předhánějících v počtu a velikosti svých úlovků. Nebo jako v běžném rozhovoru party kluků.

„To mě Petr ještě neosahával nikdy,“ ozvalo se najednou téměř smutně.

Poznal jsem podle hlasu Kristýnu. Asi měla pravdu. Patřila mezi, řekněme, *méně vyvinuté*, a opravdu jsem si jí nevšímal. Prostě ji nebylo *za co vzít*. I když jinak byla celkem hezká.

Zapamatoval jsem si to. Tohle musím hned zítra napravit. Nemůžu přeci dopustit, aby kvůli svému *postižení* trpěla nedostatkem pozornosti. Jsem holt takový samaritán. A dobrák, pamatujete? Takže jsem si jí poctivě všímal celý zbytek školního roku. A i o pár let později, když jsme spolu nějaký čas chodili. To už jsem se ovšem zajímal i o jiná zákoutí jejího těla, než o malá prsa...

„Hele, myslíš si, že se to holkám líbí? Víš, jak je...“ zeptal jsem se Pavla druhý den.

„To si piš, kámo, že líbí. Jen to nechtěj dávat tolik najevo. To víš, tobě když se postaví,“ sjel pohledem významně směrem k mému poklopci, „tak to jen tak neschováš. Na ženský to není tak vidět. Teda když je vzrušená. To bys ji musel svlíknout!“

„Svlíknout?“

„No aby sis mohl šáhnout, jestli má mokrou buchtu, ne?“ zakoulel očima.

Mluvil sice, jako kdyby měl bůhví kolik zkušeností, ale já náhodou věděl, že ve skutečnosti ještě žádný ženský rozkrok na vlastní oči neviděl. Stejně jako já.

Ale teoretické znalosti jsme měli, to zase jo. Vlastně jsme to s klukama probírali pořád. Tenkrát, byl to konec sedmdesátých let, tady samozřejmě žádné porno nebylo k dostání. Dneska je toho plný internet. Volně pro každého. I pro čtrnáctiletého kluka. Tehdy pro mě byl největší poklad fotka ženy s obnaženými ňadry, kterou jsem našel někde v Dikobrazu. To byl takový humoristický týdeník a ta fotka byla původně součástí vtipu od pana Renčina.

Naštěstí jsme měli spolužáka, jehož otec jezdil na lodi po Labi do Hamburku. Tedy do Západního Německa, pro nás kluky tehdy nedosažitelné země zaslíbené, spoustou nádherných klukovských hraček, komiksů a dalších u nás nedostupných věcí oplývající. A tatínek tohoto spolužáka mu je pravidelně vozil. Samozřejmě, že mu nevozil porno, to vozil sobě. No a ten náš, nutno dodat díky tomu velmi oblíbený, spolužák ho samozřejmě doma našel a několikrát přinesl ukázat do školy. Do té doby, než to jeho otec zjistil. Poté jeho zadnice utrpěla celkem slušné poškození a jeho obliba ve škole trochu klesla.

Díky těmto časopisům jsme ale s klukama měli docela dobrou představu *co a jak*.

Zatímco my s Pavlem jsme získávali teoretické zkušenosti, Lucie trénovala praxi. Koneckonců, byla o dva roky starší, než my. Vídal jsem ji s různými chlapci, samozřejmě staršími než já, a vždycky jsem jim záviděl.

Někdy v šestnácti jsem totiž zjistil, že se mi hrozně líbí.

Jednou večer jsem ji nachytil – náhodou – večer u jejich domu, když jsem od nich odcházel. Lucie byla opřená o plot, před ní stál nějaký kluk, líbal ji a ruku měl pod sukní. Chvilí jsem je pozoroval a strašně mu tu činnost v té chvíli záviděl. Pak mě zaslechli.

„Co čumíš, šmíráku, padej!“ udělal pohyb směrem ke mně. „Zmiz, než ti rozbiju hubu!“

Vlastně mě překvapilo, že se takhle na mě neobořila ona. Docela by to odpovídalo způsobu, jak vždycky křičela na svého bratra. Někdy i na mě.

„Nech ho být!“ chytla ho za ruku. „To je kamarád!“

Nemohl jsem věřit svým uším. Vážně řekla *kamarád* a ne *kamarád mého bráchy*? Navíc se na toho kluka obořila docela ostrým tónem. Ztichnul.

„V pohodě, jen jdu kolem. A neboj, nic jsem neviděl,“ řekl jsem suverénně a prošel okolo nich.

Když jsem se na konci ulice otočil, už tam nestáli.

Při našem dalším setkání se ke mně přitočila a zašeptala mi do ucha: „Hele, dík, že jsi to neřekl našim. Oni toho kluka nějak nemusí.“

V tom jsem byl s jejími rodiči zajedno.

„Jasná věc, nejsem přeci žádný bonzák. Na mě se můžeš spolehnout!“

„No jo, já věděla, že jsi kamarád.“ A dala mi pusy. Na tvář.

Málem jsem ejakuloval.

Když jsme se setkali znovu, zase na mě ječela kvůli nějaké kravině. Stejně jako vždycky. Teda na mě a svého bratra. Už si nás definitivně spojila dohromady a dávala nám to vždycky sežrat společně.

Vesmír se vrátil do starých kolejí.

Kapitola druhá

V sedmnácti jsem byl už vážně zoufalý. Pořád panic. Myslel jsem si tenkrát, že to je konec, že snad už nikdy nedostanu příležitost vyzkoušet v praxi to, co jsem se naučil z návodu v těch obrázkových časopisech, že nikdy na vlastní oči nespatřím, co skrývají dívky pod kalhotkami a že se mi můj piňďour postupně seschne a zvadne, aniž by se ho dotkla něžná dívčí ruka. Nebo pusa. Nebo...

Jedinou, i když slabou, útěchou pro mě bylo, že můj nejlepší kamarád na tom byl stejně.

Jó, sladkých sedmnáct! Prý.

Přitom jsem na tom v zásadě nebyl tak špatně. Nejsem sice přímo nějaký Alain Delon (nebo Justin Bieber, chcete-li), ale taky žádný *Quasimodo*. Prostě celkem sympatický kluk. To není moje hodnocení, tohle jsem o sobě opravdu slyšel. Od jedné holky. Když mi dávala kopačky. Taky nejsem žádný váleček, ale ani sušinka. Od mala jsem chodil na gymnastiku, pak závodně běhal a v patnácti začal trénovat karate. Tím pádem se rozhodně nemusím stydět se svléknout do plavek. A když jsme u toho svlékání... Na ty chlápky z časopisu nemám, to teda fakt ne, ale když jsem se mohl ve sprchách porovnat s jinýma klukama, tak... Prostě si nestěžuju. A holky taky ne. Teda v budoucnosti si nebudou stěžovat.